

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl samosoudcem Ing. Mgr. Martinem Jakubem Brusem ve věci

žalobce: V. S., narozen X,
bytem X,
zastoupen JUDr. Zuzanou Juppovou, advokátkou,
sídlem Slovenského národního povstání 2654/26, 434 01 Most,

proti

žalovanému: Krajský úřad Ústeckého kraje,
sídlem Velká Hradební 3118/48, 400 02 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2020, č. j. KUUK/100284/2020/DS/Lin,

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 13. 7. 2020, č. j. KUUK/100284/2020/DS/Lin, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Magistrátu města Chomutova (dále jen „magistrát“) ze dne 29. 1. 2020, č. j. MMCH/98131/2593/2018/ODaSČ-PP. Tímto rozhodnutím magistrát shledal žalobce vinným z přestupků podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 a § 125c

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

odst. 1 písm. h) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o silničním provozu“), jichž se žalobce dopustil tím, že dne 15. 8. 2018 ve 12:50 hodin v Chomutově na křižovatce ulic Kadaňská – Kukaňová – Na Průhoně řídil osobní vozidlo Škoda Citigo, registrační značky X, po vedlejší ulici Na Průhoně, odbočoval vlevo do hlavní ulice Kadaňská ve směru k ulici Lipské, při vjíždění na hlavní silnici žalobce z nedbalosti nerespektoval dopravní značení „Dej přednost v jízdě“ a najetím do křižovatky donutil řidiče motocyklu Honda, registrační značky X, T. S., jedoucího po hlavní ulici Kadaňská ve směru od ulice Lipské, náhle změnit směr, čímž mu nedal přednost. Řidič motocyklu v důsledku jednání žalobce vyjel mimo vozovku a narazil do odstaveného vozidla Iveco Daily, registrační značky X; došlo ke zranění řidiče motocyklu, k poškození vozidla Iveco a k poškození okrasných keřů. Za uvedený přestupek uložil magistrát žalobci pokutu ve výši 30 000 Kč, zákaz činnosti spočívající v zákazu řízení motorových vozidel na dobu 16 měsíců a dále mu podle § 95 odst. 1 zákona č. 250/2016 Sb., o odpovědnosti za přestupky a řízení o nich, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o odpovědnosti za přestupky“) uložil povinnost uhradit náklady řízení ve výši 6 000 Kč. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí magistrátu a uložil žalovanému povinnost nahradit žalobci náklady soudního řízení.

Žaloba

2. V obsáhlé (a místy hůře srozumitelné) žalobě žalobce namítal, že rozhodnutí žalovaného i rozhodnutí magistrátu trpí vadami, neboť správní orgány řádně nezjistily skutkový stav, jejich rozhodnutí nemají oporu v provedeném dokazování a jejich závěry bezdůvodně směřují v neprospěch žalobce s absencí objektivního a odborného posouzení skutku. Konstatoval, že ve výroku rozhodnutí magistrátu chybí údaj o majiteli vozidla Škoda Citigo – Turbopizza, s. r. o., IČO: 03643395, ačkoli identifikace majitele vozu je povinným znakem, který s ohledem na nezaměnitelnost skutku nemůže být v popisu skutku vynechán.
3. K rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019 (*později zrušeno rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2019, pozn. soudu*) žalobce poznamenal, že z důvodu neznalosti a zdroje nesprávných informací chybně reagoval na jeho obsahovou stránku. Podotkl, že svědek T. S. při výslechu dne 18. 2. 2019 uvedl, že se léčil s pravou nohou a zranění jej neomezovalo v denním životě. Podle žalobce tak byl svědek od 15. 8. 2018 do 18. 2. 2019 zcela zdravý, bez následků pádu a z jeho pohledu to nebylo třeba vůbec řešit. Žalobce předpokládal, že z tohoto důvodu svědek nereagoval na vyrozumění magistrátu o možnosti uplatnit právo na náhradu škody.
4. Dále žalobce přednesl své výhrady k rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019. Podle žalobce není zřejmé, jak zachované manévrovací schopnosti motocyklisty vedly k úsudku o jeho rychlosti; měla být provedena prověrka na místě, případně odborné vyjádření. Žalobce se pozastavil nad názorem magistrátu, že jemu ani žalobci nepřísluší revidovat výpověď svědka. Podle žalobce to znamená, že vyslýchající (ani žalobce) nemá právo zjišťovat správnost výpovědi svědka, na což žalovaný nijak nereagoval, tedy souhlasil. Žalobce rozporoval názor žalovaného, že hlavním podkladem řízení je přestupkový spis Policie České republiky. Konstatoval, že Policie České republiky je jiným správním orgánem než ten, který v dané věci vede řízení, a komunikace s policisty při dopravní nehodě zpravidla probíhá v režimu podání vysvětlení, přičemž správní řízení je založeno na principu inkvizičním. Žalobce podotkl, že je nutné vzít v potaz skutečnost, že policista,

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

který by *de iure* měl být svědkem, zároveň jako orgán veřejné moci podal oznámení o přestupku, tedy vystupuje v roli obžaloby a je nepřípustné vycházet jen z jeho úředních záznamů. Žalobce upozornil na to, že žalovaný se v rozhodnutí ze dne 23. 9. 2019 opíral o úřední záznamy policistů a výpověď svědka S., který popsal „*své plné zdraví*“, a velice nezvykle shledal, že zastavit řízení jen na základě výpovědi poškozeného (žalobce poznamenal, že svědek S. poškozeným nebyl) je zcela nedostačující, i když je svědek zdravý a odmítá další řízení. Postup, kdy správní orgán takto „*vrátí do hry*“ zcela uzdraveného člověka, je podle žalobce naprosto ojedinělý. Žalobce namítal, že žalovaný se po znaleckém posudku přestal zajímat o to, proč svědek S. ve své výpovědi uváděl, že je naprosto zdravý. Žalobce měl za to, že základním cílem bylo jej potrestat, což dovodil zejména z toho, že znalec svědka S. vůbec neprohlédl, spokojil se s lékařskými zprávami a zcela ignoroval onu dlouhou dobu, kdy se svědek S. cítil zcela zdravý.

5. Podle žalobce žalovaný dostatečně nereagoval na jeho stanovisko ze dne 16. 1. 2020, v němž se žalobce zabýval technickou stránkou věci. Poznamenal, že rychlost motocyklu 50 km/h znamená 4000 otáček a je těžko uvěřitelné jet s tímto strojem rychlostí 50 km/h při zařazeném čtvrtém rychlostním stupni. Podle žalobce při jízdě 50 km/h se zařazeným čtvrtým rychlostním stupněm motor klepe a je slyšitelná nepříjemná zvuková kulisa, což nesvědčí o schopném řidiči, jak jej vychvaloval magistrát. Žalobce uvedl, že svědek S. různě měnil svou výpověď, a ačkoli tvrdil, že intenzivně brzdil, při ohledání místa dopravní nehody nebyly nalezeny odrazy stop pneumatik brzdícího motocyklu na vozovce. Žalovaný podle žalobce opomněl, že doznání obviněného se považuje za věrohodné pouze tehdy, je-li jeho věrohodnost prokázána dalšími věrohodnými důkazy.
6. Žalobce namítal, že technické znalosti magistrátu jsou nedostačující, neboť považoval odhad EES (*v žalobě nevysvětlen význam zkratky, pozn. soudu*) za rychlost, zatímco se jedná o energii. Podle žalobce magistrát pouze teoretizoval o průběhu dopravní nehody, své úvahy prokládal úředními záznamy policistů a vkládal do nich informace směřující v neprospěch žalobce. Uvedl, že úřední záznam slouží např. jako podklad o k výsledku osoby při ústním jednání, nikoli jako základní opěrný informační bod. K otázce vzdálenosti, kdy žalobce poprvé zaregistroval motocykl, bylo podle něj namísto odborné vyjádření znalce. Nesouhlasil s tím, že odhad svědka S. o jeho rychlosti byl uznán správným, kdežto žalobcův odhad vzdálenosti byl shledán chybným. Žalobce dále upozornil na to, že magistrát ani neanalyzoval výpověď svědka S., který po mnoha měsících po nehodě uváděl, že je zcela zdravý, přičemž magistrát mu doložil, že zdravý nebyl. Žalobce nesouhlasil s názorem magistrátu, že výpočty žalobce stran brždění motocyklu jsou subjektivní a snaží se jimi odvést pozornost od příčiny vzniku dopravní nehody. Za nesmyslnou označil úvahu, že svědek S. zvládl blokaci předního kola motocyklu bez smyku, což podle magistrátu zároveň nebylo možné zvládnout. Podotkl, že magistrát nepodrobil technickou část nehodového děje pečlivému zkoumání a vnesl do věci technické zmatky a řadu nelogičností.
7. Dále žalobce zpochybnil závěry znaleckého posudku vypracovaného MUDr. B. stran zdravotních následků svědka S., který sám subjektivně udával, že je již zdravý. Zdůraznil, že znalec měl při vytváření znaleckého posudku svědka S. osobně prohlédnout a nevycházet toliko z lékařských zpráv. Podotkl, že uvedený znalecký posudek je třeba hodnotit jako jeden z důkazů a s ohledem na zásadu volného hodnocení důkazů nelze jeho závěrům slepě věřit. Žalobce dodal, že znalecký posudek by neměl být privilegován jako důkaz, neboť by tím došlo k přenesení odpovědnosti za skutkovou správnost rozhodování na znalce. Podle žalobce žalovaný blíže neodůvodnil, proč bylo nutné vyžádat znalecký posudek. Žalobce

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

navrhl vyslechnout jako svědka jemu neznámého úředníka, který koncipoval napadené rozhodnutí a označil se v něm za bývalého příslušníka Policie České republiky, který z vlastní profesní zkušenosti ví, že při dopravních nehodách se utrpěná zranění pravidelně neprojevují bezprostředně po nehodě, ale až s delším časovým odstupem. Žalobce potvrdil, že se pozastavoval nad zlomem ve výpovědi svědka S., který byl nejprve dlouhodobě zcela zdravý a najednou se jeho zdravotní stav rapidně změnil. To však podle žalobce neznamená, že svědka podezírá ze spekulací a lží.

8. Žalobce namítal, že laický úsudek, jímž argumentoval žalovaný, není dostatečným opěrným bodem pro konstatování, že není třeba alespoň odborné vyjádření nebo znalecký posudek. Dodal, že žalovaný ani magistrát nedisponují potřebnými zkušenostmi a znalostmi k vydání erudovaného závěru o příčině a zavinění dopravní nehody. Podotkl, že jej nepřesvědčily ani laické úvahy žalovaného stran dopravní nehody včetně předpokladu, že se svědek S. v podobných situacích ocitl mnohokrát, a citace nespecifikovaného rozhodnutí Nejvyššího správního soudu. Závěrem žalobce namítal, že magistrát sedmidenní lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí nestanovil usnesením, tudíž nedodržel zákonem stanovený postup.

Vyjádření žalovaného k žalobě

9. Žalovaný ve svém vyjádření uvedl, že v posuzovaném případě bylo nutné vymezit skutek místem a časem, kdy došlo k nehodě, odkud vyjžděl žalobce a jakou dopravní značkou se žalobce neřídil, komu nedal přednost, jak došlo k dopravní nehodě, komu bylo ublíženo na zdraví a co konkrétně bylo příčinou ublížení na zdraví. Dodal, že vzhledem k tomu, že nedošlo ke škodě na vozidle, jež žalobce řídil, nebyla znakem skutkové podstaty škoda na majetku konkrétní osoby, a tudíž nebylo třeba vymezit vlastníka vozidla. K námitce týkající se rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019 žalovaný poznamenal, že toto rozhodnutí bylo jako celek zrušeno. Žalovaný potvrdil, že T. S. v řízení neuplatnil právo na náhradu škody a nevystupoval v pozici poškozeného, nýbrž toliko jako svědek. Označení tohoto svědka za poškozeného podle žalovaného nemohlo mít vliv na správnost vedení řízení.
10. Dále žalovaný obecně popsal zásady, jimiž se řídí hodnocení důkazů ve správním řízení, a poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 Afs 63/2004. Zdůraznil, že výpovědi žalobce a svědka S. nebyly protichůdné a v podstatných částech se zcela shodovaly, přičemž žalobce učinil svou výpověď svobodně a při plném vědomí, a proto ji žalovaný hodnotil jako stěžejní důkaz. K posouzení zranění svědka S. žalovaný konstatoval, že vycházel ze znaleckého posudku a z výpovědi svědka jakožto poškozeného, který vypověděl o omezení pouze v osobním životě, nikoli v pracovním, přičemž k omezením a bolestem docházelo přechodně. Doplnil, že znaleckým posudkem byla určena běžná doba léčení zranění svědka S. v délce nejméně 30 dnů.
11. Podle žalovaného lze jen těžko předpokládat, že řidič motocyklu vůbec nereagoval, když sám žalobce, který vjel do jízdní dráhy motocyklu, vypověděl, že se snažil přidat plyn, aby s vozidlem ujel z předpokládaného místa střetu s motocyklem. Žalovaný podotkl, že při intenzivním brzdění motocyklu nemusí vždy zůstat na vozovce brzdné stopy, přičemž svědek S. se snažil brzdit tak, aby na motocyklu nedostal smyk, který by mohl skončit neovladatelným pádem na vozovku. Prvotním impulzem pro vychýlení řidiče motocyklu z jeho dráhy bylo podle žalovaného nečekané vjetí žalobce do dráhy motocyklu. V případě, že by svědek S. nestrhl motocykl stranou, narazil by čelně do vozidla žalobce, přičemž v takovém případě by pak byly na místě úvahy o tom, zda se i svědek S. nespolehlivě na Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nehodě. Právě nečekaná přítomnost vozidla žalobce ve směru jízdy motocyklu měla podle žalovaného hlavní a určující podíl na nehodě řidiče motocyklisty, jelikož žalobce měl dát přednost v jízdě svědku S. Žalovaný konstatoval, že žalobci se nepodařilo zpochybnit skutková zjištění, přičemž znalecký posudek nepožadoval. Navrhl, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

Posouzení věci soudem

12. O žalobě soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) bez jednání, neboť žalobce ani žalovaný nesdělili soudu do dvou týdnů od doručení příslušné výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byli ve výzvě výslovně poučeni, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
13. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během dvouměsíční lhůty po oznámení napadeného rozhodnutí ve smyslu § 72 odst. 1 s. ř. s. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
14. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
15. Nejprve se soud zabýval otázkou přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť žalobce upozorňoval na to, že žalovaný dostatečně nereagoval na jeho stanovisko ze dne 16. 1. 2020 a blíže neodůvodnil, proč bylo nutné vyžádat znalecký posudek MUDr. B. K tomu soud připomíná, že žalovaný na straně 13 napadeného rozhodnutí vysvětlil, že vzhledem k povaze případu bylo nutné vypracovat znalecký posudek ohledně zranění, která řidič S. při dopravní nehodě utrpěl. Toto odůvodnění považuje soud za dostačující. Pokud jde o žalobcovo stanovisko ze dne 16. 1. 2020, soud zdůrazňuje, že se jedná o souhrnné vyjádření adresované magistrátu, uplatněné před vydáním rozhodnutí magistrátu a bezprostředně navazující na jeho výzvu ze dne 9. 1. 2020 (doručena obecnému zmocněnci žalobce dne 10. 1. 2020) a ze dne 13. 1. 2020 (doručena nově zvolené právní zástupkyni žalobce dne 14. 1. 2020) k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí. Soud zároveň zjistil, že magistrát se tímto žalobcovým stanoviskem ve svém rozhodnutí podrobně zabýval. Měl-li žalobce jakékoli výhrady k tomu, jak magistrát vypořádal jeho argumentaci, nic mu nebránilo v tom, aby tyto výhrady vtělil do svého odvolání, a založil tím povinnost žalovaného se jimi zabývat. Podle názoru soudu však nebylo povinností žalovaného přímo reagovat na žalobcovo stanovisko adresované magistrátu, který se jím řádně zabýval. Soud zároveň upozorňuje žalobce, že rozhodnutí správního orgánu prvního stupně (zde magistrát) a rozhodnutí odvolacího orgánu (zde žalovaný) tvoří dohromady jeden celek a mohou se argumentačně navzájem doplňovat. Za součást odůvodnění rozhodnutí odvolacího orgánu lze proto považovat i odůvodnění rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, samozřejmě vyjma těch částí, s nimiž odvolací orgán nesouhlasil. V Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

projednávané věci to znamená, že součástí argumentace žalovaného je též argumentace magistrátu, jíž odpovídal na žalobcovo stanovisko ze dne 16. 1. 2020.

16. V této souvislosti zdejší soud dále poukazuje na konstantní judikaturu Nejvyššího správního soudu, podle které platí, že „[z] odůvodnění rozhodnutí správního orgánu musí být seznatelné, proč správní orgán považuje námitky účastníka za liché, mylné nebo vyvrácené, které skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, proč považuje skutečnosti předestírané účastníkem za nerozhodné, nesprávné nebo jinými řádně provedenými důkazy vyvrácené, podle které právní normy rozhodl, jakými úvahami se řídil při hodnocení důkazů a jaké úvahy jej vedly k uložení sankce v konkrétní výši“ (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 6. 2010, č. j. 9 As 66/2009-46, ze dne 4. 2. 2010, č. j. 7 Afs 1/2010-53, nebo ze dne 23. 7. 2009, č. j. 9 As 71/2008-109). Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, č. j. 8 As 13/2007-100, však zároveň nelze po odvolacím orgánu požadovat, aby se vyslovil ke každé větě uvedené v odvolání; plně postačí, pokud z jeho rozhodnutí bude zřejmé, na základě jakých skutečností rozhodoval a jakými úvahami se řídil. Těmto požadavkům žalovaný v projednávané věci dostal, neboť z jeho rozhodnutí je zřejmé, z jakých zjištění vycházel, jak o nich uvažoval a proč neakceptoval jednotlivé odvolací námitky. Podle názoru soudu je rovněž třeba zohlednit, že zrušení rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost je vyhrazeno těm nejzávažnějším vadám rozhodnutí, kdy pro absenci důvodů rozhodnutí či pro jeho nesrozumitelnost skutečně toto rozhodnutí nelze meritorně přezkoumat (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2013, č. j. 1 Afs 92/2012-45, či ze dne 29. 6. 2017, č. j. 2 As 337/2016-64); taková situace však v projednávané věci nenastala. Zdejší soud proto uzavírá, že napadené rozhodnutí nepřezkoumatelností netrpí. Výhrady žalobce podle názoru soudu představují nesouhlas s věcnými závěry žalovaného, jimiž se soud bude zabývat níže.
17. Dále se soud zaměřil na námitku, že ve výroku rozhodnutí magistrátu chybí údaj o majiteli žalobcem řízeného vozidla Škoda Citigo. Podle § 93 odst. 1 písm. a) zákona o odpovědnosti za přestupky platí, že „[v]e výrokové části rozhodnutí o přestupku, kterým je obviněný uznán vinným, se kromě náležitostí podle správního řádu uvede popis skutku s označením místa, času a způsobu jeho spáchání.“
18. Údaj o vlastníku vozidla, které žalobce řídil a které nebylo při dopravní nehodě nijak poškozeno, nepovažuje soud za nezbytnou součást popisu skutku, neboť tento údaj nic nevypovídá o místě, času ani o způsobu spáchání daného přestupku. Podle názoru soudu byl předmětný skutek v rozhodnutí magistrátu popsán dostatečně konkrétně na to, aby nemohl být zaměněn s jiným. Soud nesdílí žalobcův názor, že by v tomto případě byla identifikace majitele vozu povinným znakem, a naopak má za to, že chybějící údaj o majiteli vozidla Škoda Citigo rozhodně nijak nesnižuje kvalitu výroku rozhodnutí magistrátu, který má všechny zákonem vyžadované náležitosti a obsahuje formulaci skutku natolik specifikovanou (místo, datum, čas, označení zúčastněných vozidel a osob, popis skutkového děje), že záměna s jiným skutkem je zcela vyloučena. Předmětná námitka proto není důvodná.
19. K námitkám, které žalobce vztahoval k rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019 a k rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019, soud předesílá, že rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019 bylo právě zmíněným rozhodnutím žalovaného ze dne 23. 9. 2019 zrušeno a věc byla vrácena magistrátu k novému projednání. Ani jedno z uvedených rozhodnutí aktuálně nijak nezasahuje do žalobcových práv (rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019 neexistuje a rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019 není konečným rozhodnutím v dané věci), a proto jsou podle názoru soudu žalobcovy výhrady k těmto rozhodnutím (která ani Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

nejsou a nemohou být předmětem soudního přezkumu v tomto soudním řízení) zcela bezpředmětné. Z tohoto důvodu považuje soud za irrelevantní žalobcovu (navíc pouze obecné) tvrzení, že z důvodu neznalosti a zdroje nesprávných informací chybně reagoval na obsahovou stránku rozhodnutí magistrátu ze dne 18. 2. 2019; žalobce ostatně ani neuvedl, co v dané souvislosti vytýká postupu správních orgánů nebo napadenému rozhodnutí. Stejně tak pokládá soud za bezpředmětné žalobcovy námitky zpochybňující rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 9. 2019 (konkrétně námitky: žalovaný nereagoval na žalobcem zpochybněné tvrzení magistrátu, že vyslychající nemá právo zjišťovat správnost výpovědi svědka; žalovaný se opíral jen o úřední záznamy policistů a výpověď svědka S.; postup, kdy správní orgán „vrátí do hry“ zcela uzdraveného člověka, je naprosto ojedinělý), neboť toto rozhodnutí není předmětem soudního přezkumu v dané věci, a žalobce ani neuvedl, jak jím uváděné výhrady projevily v konečném rozhodnutí ve věci.

20. Žalobce dále v žalobě odkázal na námitky uvedené v jeho stanovisku ze dne 16. 1. 2020, které doručil magistrátu během správního řízení. Soud k tomuto toliko konstatuje, že soud se v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu nemůže zabývat námitkami, které žalobce uplatnil ve správním řízení ve svém stanovisku, byť na ně v žalobě odkázal. Je zákonným požadavkem [srov. § 71 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], aby žalobní body byly v žalobě výslovně vymezeny, čímž je ohraničen rozsah soudního přezkumu. Za žalobní bod přitom nelze považovat obecný či paušální odkaz na určité podání uplatněné ve správním řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 12. 2008, č. j. 5 Afs 59/2008-79), a to tím spíše, pokud na ně správní orgán reagoval. V projednávané věci se žalobcovým stanoviskem ze dne 16. 1. 2020 zabýval magistrát ve svém rozhodnutí a žalovaný jeho závěry potvrdil v napadeném rozhodnutí. Za dané situace se měl žalobce v žalobě bránit proti konkrétním závěrům žalovaného (magistrátu) reagujícím na předmětné stanovisko, což pochopitelně nelze činit prostřednictvím odkazu na ono stanovisko zpracované v době, kdy žalobci závěry správních orgánů ještě nebyly známy. Lze tedy uzavřít, že žalobcův odkaz na jeho stanovisko ze dne 16. 1. 2020 nepředstavuje žalobní bod, a soud se proto argumentací v tomto stanovisku obsaženou nezabýval.
21. Poté se soud zabýval námitkou, že magistrát nedodržel zákonem stanovený postup, neboť sedmidenní lhůtu k vyjádření k podkladům rozhodnutí nestanovil usnesením. Podle § 36 odst. 3 věty první zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) platí, že *„[n]estanoví-li zákon jinak, musí být účastníkům před vydáním rozhodnutí ve věci dána možnost vyjádřit se k podkladům rozhodnutí; to se netýká žadatele, pokud se jeho žádosti v plném rozsahu vyhovuje, a účastníka, který se práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí vzdal.“*
22. V této souvislosti soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2021, č. j. 10 As 246/2019-32, ve kterém Nejvyšší správní soud vyslovil: *„Jakkoli je možné podle § 39 odst. 1 správního řádu určit usnesením lhůtu k provedení jakéhokoli úkonu v řízení, není to vždy nezbytné. Tak není třeba tuto lhůtu stanovit usnesením právě v případě poskytnutí možnosti vyjádřit se k podkladům rozhodnutí ve smyslu § 36 odst. 3 správního řádu. V těchto případech se většinou v praxi o této možnosti účastník vyrozumí výzvou k seznámení se s podklady rozhodnutí a vyjádření se k nim; ve výzvě je účastníku poskytnuta lhůta, v níž tak má učinit. To platí tím spíše, že v tomto případě správnímu orgánu zákon formu usnesení neukládá (§ 76 odst. 1 správního řádu).“* S tímto názorem se zdejší soud plně ztotožňuje a považuje jej za plně aplikovatelný i v projednávané věci. Žalobce se tedy mylí, pokud se domnívá, že mu měl magistrát lhůtu pro vyjádření se k podkladům rozhodnutí stanovit usnesením; taková povinnost správním orgánům ze zákona nevyplývá.

Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

23. Na okraj soud dodává, že magistrát žalobce řádně vyzval k vyjádření se k podkladům pro rozhodnutí, a to přípisem ze dne 9. 1. 2020 (doručen obecnému zmocněnci žalobce dne 10. 1. 2020), a dále též nad rámec svých zákonných povinností přípisem ze dne 13. 1. 2020 (doručen nově zvolené právní zástupkyni žalobce dne 14. 1. 2020). V reakci na tyto výzvy žalobce následně doručil magistrátu své stanovisko ze dne 16. 1. 2020. Z uvedeného vyplývá, že žalobce nebyl nikterak zkrácen na svém právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí a měl faktickou možnost se seznámit s úplným spisem. Mimoto žalobce v žalobě nesdělil, jak jej údajné pochybení magistrátu mělo zkrátit na jeho právech. Uvedená námitka proto není důvodná.
24. Žalobce dále namítal, že úřední záznamy o podání vysvětlení žalobce a svědka S. byly v řízení použity jako tzv. základní opěrné informační body, přičemž mají sloužit toliko jako podklad pro provádění výsledku při ústním jednání. Soud souhlasí se žalobcem potud, že záznamy o podání vysvětlení nelze podle § 137 odst. 4 správního řádu použít jako důkazní prostředek. Nicméně v projednávané věci bylo rozhodnutí magistrátu i napadené rozhodnutí založeno na výpovědích obviněného (žalobce) a svědka S., které byly provedeny v rámci ústních jednání dne 18. 2. 2019 a dne 2. 12. 2019. Záznamy o podání vysvětlení tedy nebyly v posuzované věci použity jako důkazy v rozporu s § 137 odst. 4 správního řádu, a tato žalobní námitka je tudíž lichá.
25. Následně se soud zaměřil na námitky týkající se samotného nehodového děje. Předně soud připomíná, že podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu platí, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích při řízení vozidla nedá přednost v jízdě v případech, ve kterých je povinna dát přednost v jízdě.“* Z § 125c odst. 1 písm. h) téhož zákona vyplývá, že *„[f]yzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích způsobí dopravní nehodu, při které je jinému ublíženo na zdraví.“*
26. K těmto námitkám soud podotýká, že stěžejními důkazy ve věci jsou výpovědi žalobce a svědka S., fotografie z místa nehody včetně plánu a znalecký posudek stran zdravotního stavu svědka S. po dopravní nehodě, podpořený lékařskými zprávami. Soud zdůrazňuje, že žalobce i svědek S. při ústním jednání dne 18. 2. 2019 shodně popsali průběh nehodového děje následovně: Žalobce stál se svým vozem na vedlejší silnici a před vjezdem na hlavní silnici se rozhlížel, přičemž motocykl svědka S. v danou chvíli neviděl. Žalobce motocykl zaregistroval až poté, co vjel na hlavní silnici, kdy byl od motocyklu vzdálen zhruba 50 m. Svědek S. začal brzdit a následně strhl řízení motocyklu doprava, aby zabránil srážce s vozidlem žalobce. Vozidlu žalobce se vyhnul, avšak vychýlením směru najel na obrubník a následně narazil do stojícího vozu Iveco. Tento skutkový děj popsali bez jakýchkoli protichůdností žalobce i svědek S., přičemž žalobce se doznal, že k dopravní nehodě došlo jeho vinou. Toto doznání žalobce uvedl nejen při podání vysvětlení bezprostředně po nehodě dne 15. 8. 2018, ale též při ústním jednání vedeném magistrátem dne 18. 2. 2019. Uvedenému průběhu dopravní nehody svědčí i fotografie z místa nehody a plán (náčrt) místa nehody. Svědek S. vypovídal ještě při ústním jednání konaném dne 2. 12. 2019 a jeho výpovědi si stran průběhu nehodového děje neprotiřecily.
27. Podle názoru soudu není pochyb o tom, že žalobce jako řidič motorového vozidla vjížděl z vedlejší pozemní komunikace označené dopravní značkou „Dej přednost v jízdě!“ na hlavní pozemní komunikaci, a byl proto podle § 22 odst. 1 zákona o silničním provozu povinen dát přednost v jízdě vozidlům přijíždějícím po hlavní pozemní komunikaci. Z § 2 písm. q) zákona o silničním provozu plyne, že *„[p]ro účely tohoto zákona dát přednost v jízdě znamená povinnost řidiče nezahájit jízdu nebo jízdni úkon nebo v nich nepokračovat, jestliže by Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.*

řidič, který má přednost v jízdě, musel náhle změnit směr nebo rychlost jízdy.“ Vycházejí z této definice soud konstatuje, že spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 8 zákona o silničním provozu (nedání přednosti v jízdě) ze strany žalobce bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno, neboť z výpovědi svědka S. i z výpovědi samotného žalobce (obojí ze dne 18. 2. 2019) je zcela zjevné, že řidič S., který přijížděl po hlavní pozemní komunikaci a měl přednost v jízdě, musel v důsledku žalobcova jednání náhle změnit směr jízdy (skončil mimo vozovku) i rychlost jízdy (musel brzdit). Soud zároveň na základě dokumentace založené ve správním spisu nemá pochybnosti o tom, že přímým důsledkem toho, že žalobce nedal řidiči S. přednost v jízdě, byla dopravní nehoda, při které došlo ke zranění řidiče S. Také spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu ze strany žalobce bylo ve správním řízení dostatečně prokázáno.

28. Namítá-li žalobce nedostatečné technické znalosti oprávněné úřední osoby magistrátu a laickost úvah v jeho rozhodnutí, soud uvádí, že se jedná o subjektivní názor žalobce, přičemž soud žádné nelogičnosti či nedostatky stran technických otázek v rozhodnutí magistrátu ani v napadeném rozhodnutí neseznal. Zároveň soud podotýká, že mnohá vyjádření samotného žalobce nepůsobí nijak odborným dojmem a často jde pouze o spekulace. Jedním z takových vyjádření je žalobcovo tvrzení, že rychlost motocyklu 50 km/h znamená 4000 otáček a je těžko uvěřitelné jet s tímto strojem rychlostí 50 km/h při zařazeném čtvrtém rychlostním stupni. Podle názoru soudu je obecně známou skutečností (přinejmenším známou každému řidiči), že počet otáček při určité rychlosti závisí na zařazeném rychlostním stupni; jiný počet otáček má motor vozidla v rychlosti 50 km/h při zařazeném druhém rychlostním stupni (při rozjezdu – zpravidla poměrně vysoký), se zařazením vyššího rychlostního stupně se pak počet otáček snižuje. Žalobcovo nepodložené tvrzení, že rychlost motocyklu 50 km/h znamená 4000 otáček a že přitom motor klepe a je slyšitelná nepříjemná zvuková kulisa, není podle názoru soudu způsobilé jakkoli zpochybnit skutková zjištění správních orgánů.
29. Totéž platí také pro žalobcem namítanou absenci stop po brždění motocyklu. Soud konstatuje, že žalobcovo tvrzení, že v případě intenzivního brždění by na vozovce musely zůstat stopy, představuje pouhou nepodloženou spekulaci. Žalobce by si měl uvědomit, že zcela jinak se při brždění chová automobil a zcela jinak motocykl. Zabrzdí-li prudce řidič automobilu, vozidlo zpravidla zůstane na všech čtyřech kolech a připoutaný řidič zůstane sedět na svém sedadle. V případě prudkého brždění motocyklu však vlivem fyzikálních sil (především setrvačnosti) hrozí, že řidič motocyklu přeletí přes řídítka. Toho si zkušený řidič motocyklu, jakým je svědek S. (na motocyklu jezdí od roku 2013, ročně najede 6 až 7 tisíc kilometrů – viz svědecká výpověď ze dne 2. 12. 2019), musí být vědom a brždění tomu uzpůsobit (např. brzdit přerušovaně). Soud dále připomíná, že svědek S. vypověděl, že na nečekané vjetí žalobce do jeho jízdní dráhy reagoval jak bržděním, tak úhybným manévrem. Tato kombinace podle názoru soudu nemusela za sebou nutně zanechat brzdné stopy na vozovce po motocyklu, když svědek S. začal uvedené manévry provádět v nikterak vysoké rychlosti okolo 50 km/h (soud nepřehlédl, že žalobce ve správním řízení ani v žalobě nerozporoval zjištění správních orgánů, že řidič S. jel na motocyklu rychlostí 50 km/h, tedy dodržoval nejvyšší dovolenou rychlost v daném místě). Soud proto shledal, že absence stop po brždění motocyklu nijak významně nezpochybňuje výše popsany průběh nehody. Soud zároveň sdílí názor magistrátu, že žalobcova argumentace týkající se brždění motocyklu (která je subjektivní a spekulativní) představuje snahu odvést pozornost od příčiny vzniku dopravní nehody, kterou nepochybně bylo nedání přednosti v jízdě ze strany samotného žalobce.

30. Poukazuje-li žalobce na údajnou nesmyslnost úvahy magistrátu, že svědek Skřítek zvládl blokaci předního kola motocyklu bez smyku, což – jak tvrdí žalobce – podle magistrátu zároveň nebylo možné zvládnout, soud konstatuje, že žalobce předmětnou argumentaci magistrátu poněkud dezinterpretoval. Magistrát ve svém rozhodnutí uvedl, že svědek S. zvládl blokaci předního kola motocyklu bez smyku, a zároveň poukázal na skutečnost, že případný smyk by nebylo možné zvládnout. Na tomto sdělení neshledává soud nic nesmyslného. Žalobce si podle názoru soudu jen hraje se slovy a účelově se snaží zpochybnit běžnému čtenáři zcela srozumitelné sdělení magistrátu, který vysvětlil, že řidič S. poté, kdy mu do jízdní dráhy vjel žalobce, začal brzdit, aniž by se mu přední kolo dostalo do smyku, dále provedl úhybný manévr, aby se vyhnul přímému střetu s vozidlem žalobce, a při tomto úhybném manévru narazil do obrubníku, načež došlo k pádu, zranění řidiče S. a poškození jeho motocyklu.
31. Směrem k žalobci soud dodává, že v situaci, kdy žalobce zjevně způsobil dopravní nehodu tím, že nedal přednost v jízdě, je zcela nemístné zpochybňovat řidičské schopnosti svědka S., který byl žalobcovým jednáním poškozen. Soud zároveň podotýká, že v tomto smyslu lze o svědku S. hovořit jako o poškozeném, neboť mu evidentně vznikla škoda (nejen na zdraví, ale též majetková). Žalobce sice správně upozorňoval na skutečnost, že svědek S. v řízení neuplatnil právo na náhradu škody a nevystupoval v procesním postavení poškozeného, to však podle názoru soudu nic nemění na skutečnosti, že z hmotně právního hlediska poškozeným byl.
32. K námitce žalobce, že jeho tvrzení o tom, že motocykl spatřil poprvé ve vzdálenosti zhruba 50 m, měl zhodnotit znalec, soud uvádí, že žalobce ve správním řízení požadavek na znalecké posouzení této skutečnosti neuplatnil. Za situace, kdy řidič S. jel po hlavní pozemní komunikaci a dodržoval nejvyšší dovolenou rychlost, pokládá soud žalobcovo lpění na tom, z jaké vzdálenosti poprvé motocykl spatřil, za účelové. Ať byla tato vzdálenost jakákoli, stále totiž platí, že řidič S. měl přednost v jízdě, kterou mu žalobce nedal, a tím zapříčinil onu dopravní nehodu.
33. Soud tedy nemá žádné pochybnosti o skutečném stavu věci a zdůrazňuje, že žalobcovo doznání (přednesené při ústním jednání dne 18. 2. 2019) bylo podloženo výše uvedenými důkazy. Soud podotýká, že žalobce učinil během řízení toliko jedinou výpověď při ústním jednání, kterou již nezměnil, a ani v žalobě nepopřel. Toliko namítal nedostatky procedurálního charakteru a snažil se poukazovat na drobné hypotetické skutkové nepřesnosti (vzdálenost motocyklu od vozu při jeho vjetí na hlavní pozemní komunikaci, možnost jiné reakce řidiče motocyklu), kterými se mu nepodařilo zjištěný skutkový stav relevantně zpochybnit. Soud zároveň nesdílí žalobcův názor, že magistrát nepodrobil technickou část nehodového děje pečlivému zkoumání a vnesl do věci technické zmatky a řadu nelogičností. Podle názoru soudu naopak magistrát nehodový děj zkoumal a popsal velmi pečlivě, přičemž jeho závěry jsou logické a odpovídají zjištěním vyplývajícím z důkazních prostředků založených ve správním spisu, tudíž nejde o pouhé teoretizování, jak naznačoval žalobce.
34. Namítá-li žalobce nedostatečnost technických znalostí na straně magistrátu a absenci potřebných zkušeností a znalostí k vydání erudovaného závěru o příčině a zavinění dopravní nehod, soud zdůrazňuje, že magistrát běžně rozhoduje o přestupcích podle zákona o silničním provozu, tudíž posouzení předmětných otázek je v jeho kompetenci a lze předpokládat, že k tomu má též dostatek odborných znalostí. Obecně totiž platí, že správní orgán disponuje dostatkem odborných znalostí v oblasti své pravomoci (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 1. 2009, č. j. 8 As 40/2008-170, nebo ze Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

dne 17. 10. 2018, čj. 1 As 136/2018-32). Jak již soud uvedl výše, správní orgány řádně zjistily skutkový stav a dospěly k logickým závěrům, tudíž lze uzavřít, že jejich technické znalosti i zkušenosti byly pro posouzení žalobcova případu dostačující.

35. Poté se soud zaměřil na žalobcovy námitky stran zdravotního stavu řidiče motocyklu Skřítko. K tomuto soud sděluje, že žalobcovo jednání bylo posouzeno jako přešůpek podle § 125c odst. 1 písm. h) zákona o silničním provozu platí, jelikož žalobce v provozu na pozemních komunikacích způsobil dopravní nehodu, při které jinému ublížil na zdraví. Rozhodující tedy byl zdravotní stav řidiče S. bezprostředně po dopravní nehodě, nikoli o několik měsíců později při ústním jednání. Ustálená judikatura vymezuje ublížení na zdraví jako poruchu zdraví poškozeného, která mu ztěžuje obvyklý způsob života nebo výkon obvyklé činnosti alespoň po dobu okolo sedmi dnů (srov. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 6. 5. 2003, sp. zn. 5 Tdo 504/2003). Ze závěrů znaleckého posudku ze dne 17. 12. 2019 MUDr. M. B. plyne, že řidič S. byl v důsledku zranění utrpených při dopravní nehodě nejméně třicet dnů omezen v pohybu a měl bolesti hlezna a krční páteře. Je tedy zcela nepochybné, že žalobce dopravní nehodou přivodil řidiči S. ublížení na zdraví.
36. Soud nepřehlédřl, že žalobce v žalobě opakovaně zmiňoval, že svědek S. se cítil zcela zdrav. Toto žalobcovo tvrzení však nemá oporu v provedeném dokazování – svědek S. totiž ke svému zdravotnímu stavu uvedl pouze to, že po pádu následovalo léčení, především s pravou nohou, zranění jej neomezovalo v denním životě, pracovní neschopnost si nenechal vystavit, v současné době (tj. 18. 2. 2019) je zdrav a bez následků z pádu při dopravní nehodě. Při opakovaném výslechu dne 2. 12. 2019 svědek S. popsal, že ze začátku měl ortézu, stržený nehet na noze a velmi obtížně chodil; pracovní neschopnost si nemohl dovolit, proto pracoval s tím, že jej vozil jeho zaměstnanec, svědek chodil s berlemi, což jej omezovalo v pohybu. Po odložení ortézy mu doktor doporučil plavání, aby se noha rozhybala; otok se pomalu vstřebával; bolesti se občas vrací. V těchto výpovědích svědka S. nespátřuje soud natolik významné rozpory, aby jej vyhodnotil jako nevěrohodného. Rozdíly podle názoru soudu plynou z toho, že při první výpovědi svědek hovořil sám a nikdo mu nekladl žádné doplňující dotazy, tudíž uvedl jen to, co sám považoval za podstatné. Při druhé výpovědi svědek reagoval na konkrétní dotazy magistrátu a obecného zmocněnce žalobce, proto byly jeho odpovědi podrobnější.
37. Svědek S. podle názoru soudu jednoznačně popsal, že při předmětné dopravní nehodě utrpěl zranění, které si vyžádalo léčení. Toto léčení trvalo minimálně třicet dnů, jak vyplývá z jednotlivých svědkem předložených lékařských zpráv, z nichž vycházel i znalec MUDr. M. B. Soud shledal, že závěry znaleckého posudku jsou plně v souladu s příslušnými lékařskými zprávami a korespondují též s výpovědi svědka S. Žalobce by si měl uvědomit, že znalecký posudek se vztahuje k době bezprostředně následující po dopravní nehodě a konstatuje, že doba léčení byla minimálně měsíc. Svědek S. podle zjištění soudu nikdy netvrdil, že by v tomto období byl zdrav, natožpak zcela zdrav, jak nepravdivě uvádí žalobce.
38. Soud dodává, že nebylo nutné, aby znalec při tvorbě znaleckého posudku prohlédl řidiče S. osobně, neboť tím by zjistil jeho zdravotní stav v době zpracování posudku (listopad 2019), který ovšem nebyl pro projednávanou věc relevantní. Podle názoru soudu proto plně postačilo, že znalec vycházel z lékařských zpráv předložených svědkem S. Soud ve znaleckém posudku neshledal žádné nelogičnosti či abnormality, které by zpochybňovaly věrohodnost a správnost předmětného znaleckého posudku. Relevantním zpochybněním zajisté není pouhý nesouhlas žalobce se závěry znaleckého posudku s tím, že řidič S. o několik měsíců později vypověděl, že cítí zdrav (soud opět podotýká, že toto vyjádření Shodu s prvopisem potvrzuje I. T.

svědka nelze vztahovat k době jednoho měsíce po dopravní nehodě, které se týká posudek). Soud tedy shledal znalecký posudek úplným a přesvědčivým a žalobní námitce nepřisvědčil. Soud zároveň odmítá, že by správní orgány závěrů tohoto posudku slepě věřily a braly jej jako privilegovaný důkaz; správní orgány totiž měly k dispozici i svědeckou výpověď poškozeného řidiče S. a jednotlivé lékařské zprávy, z nichž znalec vycházel a které plně odpovídají závěrům předmětného posudku. Je tedy zjevné, že nešlo o slepou víru v závěry znaleckého posudku, nýbrž že správní orgány řádně vycházely z řádně provedeného dokazování. Ani tato námitka tudíž není důvodná.

39. Důkaznímu návrhu žalobce, aby soud vyslechl jako svědka neznámého úředníka, který koncipoval napadené rozhodnutí, soud v souladu s § 52 odst. 1 s. ř. s. nevyhověl. Soud připomíná, že není jeho úlohou dohledávat totožnost osob navrhovaných k výslechu, a dodává, že s ohledem na zjištění vyplývající ze správního spisu je jakékoli další dokazování nadbytečné.
40. Lze tedy uzavřít, že skutkový stav byl v projednávané věci zjištěn naprosto dostatečně a bez pochybností (plně v souladu s § 3 správního řádu) a správní spis obsahuje dostatek podkladů pro tento závěr i pro závěr, že se žalobce předmětných přestupků dopustil. Soud zároveň neshledal, že by závěry správních orgánů bezdůvodně směřovaly v neprospěch žalobce s absencí objektivního a odborného posouzení skutku.
41. S ohledem na výše uvedené soud vyhodnotil žalobu v mezích žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
42. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovanému nad rámec jeho běžné úřední činnosti žádné náklady nevznikly, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, sídlem Moravské náměstí 611/6, 657 40 Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 2. srpna 2022

Ing. Mgr. Martin Jakub Brus v.r.
samosoudce